

Minister Finansów i Gospodarki

Znak pisma: DPG-III.054.5.2026
Warszawa, 22 maja 2026 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: odpowiedzi na interpelację nr 16537 w sprawie oceny sytuacji gospodarczej Polski w kontekście wypowiedzi dotyczących "cudu gospodarczego" oraz dalszej ścieżki rozwoju

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 16537 pani poseł Olgi Semeniuk-Patkowskiej proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień (odpowiedź na pyt. 9 została sformułowana we współpracy z Ministerstwem Aktywów Państwowych).

Ad 1.

Polska gospodarka, mimo poważnych szoków zewnętrznych na przestrzeni ostatnich lat, kontynuuje swój dynamiczny rozwój, co doceniają inne gospodarki europejskie i nasi partnerzy handlowi. Polski PKB jest już o ponad 18% większy niż przed pandemią. Gospodarka unijna urosła w tym czasie o 7,4% a niemiecka o 0,5%.

W 2025 r. wzrost polskiego PKB wyniósł 3,6% (przyspieszając z 3,2% w 2024 r.), co było czwartym wynikiem wśród państw członkowskich UE po Irlandii (12,3%), Malcie (4%) i Cyprze (3,8%) oraz najlepszym rezultatem w gronie średnich i dużych gospodarek unijnych. Wzrost gospodarczy w całej Unii wyniósł w ubiegłym roku 1,5%.

Przez minione dwie dekady polska gospodarka rozwijała się w tempie 3,7% średniorocznie, podczas gdy wzrost w UE wyniósł w tym czasie 1,3%. Przypomnijmy również, że od początku transformacji gospodarczej Polska jedynie raz zanotowała spadek PKB – w 2020 r. w konsekwencji kryzysu pandemicznego.

U progu naszego członkostwa w Unii poziom PKB per capita (według parytetu siły nabywczej) wynosił 49,6% średniej unijnej. W roku ubiegłym przekroczył 80%. Pokazuje to, w jak szybkim tempie Polska „nadrabia” zaległości rozwojowe. Staliśmy się szóstą gospodarką w UE i wkraczamy do grona 20 największych gospodarek świata.

Polska stała się bardzo atrakcyjnym rynkiem dla zagranicznych inwestorów i ważnym elementem europejskich łańcuchów dostaw. Wysoką aktywność polskich przedsiębiorców potwierdza spory awans na liście globalnych eksporterów. W 2025 r. Polska plasowała się na 22. miejscu w rankingu globalnych eksporterów (z udziałem 1,6%) w porównaniu z 31. miejscem w roku 2004 (z udziałem 0,8%).

O „cudzie” polskiej gospodarki mogą świadczyć także dane z rynku pracy. W przededniu akcesji, w 2003 r. stopa bezrobocia sięgająca w Polsce 18,9% była najwyższą wśród obecnych 27 państw członkowskich (w całej UE w tamtym czasie wyniosła 8,9%). W marcu 2026 r. Polska plasowała się na podium krajów o najniższym bezrobociu z wynikiem 3,3% (według metodologii Eurostat) za Czechami (3,1%) i Bułgarią (3,2%).

Wyniki te potwierdzają skuteczność prowadzonej polityki gospodarczej. Warto podkreślić, że dynamiczny rozwój polskiej gospodarki zauważany jest także przez międzynarodowe ośrodki analityczne. Choć napięcia geopolityczne zaostrzają się, brak jest jasnych perspektyw zakończenia konfliktu na Bliskim Wschodzie i na Ukrainie, a poziom niepewności towarzyszący procesom gospodarczym jest podwyższony, to prognozy dla polskiej gospodarki pozostają korzystne.

Ad 2.

W przypadku Polski pojęcie „cudu gospodarczego” nawiązuje do dynamicznego rozwoju naszego kraju, w tym także do osiągnięcia relatywnie korzystnych wyników w czasie głębokich kryzysów i zakłóceń w otoczeniu zewnętrznym.

Przypomnijmy, że w czasie kryzysu finansowego lat 2008-2009 Polska była jedynym krajem w UE, który nie zanotował spadku PKB. Nasza gospodarka urosła w 2009 r. o 2,6% na tle przeciętnego spadku w całej UE o 4,3%. Podobnie w przypadku kryzysu pandemicznego, kiedy spadek polskiego PKB o 2% był znacznie mniejszy niż pierwotnie oczekiwano i łagodniejszy niż w większości państw członkowskich – w UE spadek PKB wyniósł wówczas 5,6%.

Znacząca poprawa jakości życia, w tym lepsze wskaźniki rynku pracy – istotny spadek bezrobocia, wzrost zatrudnienia i wynagrodzeń, w tym płacy minimalnej – to kolejne dowody polskiego „cudu gospodarczego”. Nie mniej ważne pozostaje także m.in. ograniczenie wskaźników biedy i ubóstwa czy wyrównywanie szans edukacyjnych.

Ad 3.

Tempo wzrostu gospodarczego w 2023 r. wyhamowało w wielu krajach europejskich w efekcie kryzysu energetycznego. W Polsce było wówczas nieznacznie niższe niż średnio w UE, natomiast kolejne 2 lata przyniosły znacznie szybsze ożywienie aktywności w gospodarce polskiej niż w unijnej. Prognozy na rok bieżący także pozostają korzystniejsze dla Polski niż dla UE (por. Tabela 1).

Tabela 1. Tempo wzrostu gospodarczego w Polsce i w UE w latach 2023-2026

	2023	2024	2025	2026*
Polska	0,2	3,2	3,6	3,5
UE	0,4	1,1	1,5	1,4

Źródło: Eurostat; *European Economic Forecast Autumn 2025*, *prognoza

Ad 4.

Według danych Eurostat, relacja inwestycji do PKB w Polsce w latach 2023-2025 była niższa niż w roku 2019 (przed covidem). Okres niepewności nie służy podejmowaniu decyzji inwestycyjnych i rozwojowych, stąd nie może dziwić zachowawczość przedsiębiorstw. Stopa inwestycji (nakłady brutto na środki trwałe w relacji do PKB) wzrosła z 16,4% w 2022 r. do 17,9% w 2023 r. Niemniej geopolityczne i wojenne uwarunkowania, tworzące niepewność, ponownie wpłynęły negatywnie na ten obszar działania przedsiębiorstw, co obniżyło stopę inwestycji do 17,1% w 2025 r. Podobne tendencje są widoczne w innych krajach UE.

Średnia stopa inwestycji dla Polski w latach 2022-2025 wyniosła 17,2%, w tym samym czasie średnia dla UE wyniosła około 21,7%. Poniżej tej średniej znalazły się m.in. Niemcy, gdzie przeciętna stopa inwestycji wyniosła 20,9%. Z kolei zdecydowanie powyżej średniej w UE uplasowały się Czechy ze średnią na poziomie 27,1%.

Ad 5.

Dane dotyczące produktywności pracy w Polsce oraz jej dynamiki w ostatnich latach są pozytywne i wskazują na trwały charakter konwergencji realnej w gospodarce.

Produkt krajowy brutto na zatrudnionego stanowi 55% notowanego w Niemczech i 62% dla całej UE, natomiast uwzględniając różnice w sile nabywczej (różny poziom cen) jest to 83% dla Niemiec i 85% w porównaniu z całą UE. Przed kryzysem pandemicznym w 2019 r. produkt na zatrudnionego w Polsce stanowił 48% poziomu notowanego w UE nominalnie, zaś z uwzględnieniem poziomu cen było to 78%. W 2025 r. poziom produktywności był wyższy (z uwzględnieniem siły nabywczej) w 16 krajach UE, natomiast niższy w pozostałych 10.

Dynamika wzrostu produktywności na zatrudnionego w ostatnich latach (2024-2025) wyniosła w Polsce przeciętnie 3,9% (w ujęciu rocznym). Wyższą dynamikę, pośród krajów UE notowały jedynie Irlandia (5%) i Litwa (4,4%). Jeżeli uwzględnimy wzrost produktywności na godzinę przepracowaną w gospodarce, to Polska, z przeciętnym wzrostem 4,7%, była liderem w całej UE (przeciętnie 0,7%).

Ze względu na silne zaburzenia dotyczące gospodarkę światową w ostatnim ćwierćwieczu (kryzys finansowy, zaburzenia pandemiczne, napięcia geopolityczne), dane dotyczące produktywności należy analizować w dłuższym horyzoncie, co pozwala ocenić zdolność gospodarki do adaptacji do zmieniających się uwarunkowań. I tak, w okresie ostatnich 10 lat (2016-2025) średnie roczne tempo wzrostu produktywności na pracownika wyniosło w Polsce 2,8% i było wolniejsze jedynie od notowanego w Rumunii (3,2%), podobne notowała Irlandia (2,8%), a przeciętnie w UE wzrosło o 0,5%.

Ad 6.

Według danych GUS w 2025 r. sektor przedsiębiorstw o liczbie pracujących powyżej dziesięciu osób odnotował w porównaniu do poprzedniego roku wzrost przychodów ogółem o 3%, podczas gdy koszty działalności operacyjnej przedsiębiorstw zwiększyły się o 2,7%.

Sytuacja była zróżnicowana w zależności od rodzaju kosztów. Według badania nastrojów gospodarczych prowadzonego przez Polski Instytut Ekonomiczny, najbardziej odczuwalne

dla przedsiębiorców są rosnące koszty pracownicze oraz ceny energii (po 61% wskazań). Analizując te dwie kategorie, wg danych GUS w 2025 r., w ujęciu r/r koszty wynagrodzeń wzrosły o 8,6% natomiast koszty zużycia energii obniżyły się drugi roku z rzędu, a ich spadek wyniósł 5,7%. Wskaźnik udziału kosztów wynagrodzeń i świadczeń w kosztach ogółem w minionym roku wyniósł 21,8% (wobec 20,8% w 2024 r.) a wskaźnik udziału kosztów energii – 2,7% (wobec 3% rok wcześniej).

Istotnym czynnikiem, który może przyczynić się do zmniejszenia kosztów oraz obciążeń regulacyjnych są działania deregulacyjne, które polegają nie tylko na uproszczeniu przepisów, ale również na optymalizacji obowiązków informacyjnych i procedur administracyjnych poprzez zmniejszenie liczby formalności.

MRiT w ramach prac Zespołu do spraw Deregulacji i Dialogu Gospodarczego prowadzi systematyczny dialog z przedsiębiorcami dotyczący deregulacji działalności gospodarczej, którego efektem jest identyfikowanie obciążeń wpływających na rozwój przedsiębiorczości. Konsultacje z przedstawicielami różnych branż, organizacjami przedsiębiorców oraz izbami gospodarczymi stanowią stały element prac nad zmianami przepisów oraz poprawą warunków prowadzenia biznesu w Polsce. Zgłaszane postulaty są każdorazowo analizowane pod kątem ich wpływu zarówno na funkcjonowanie przedsiębiorstw, jak i na interes społeczny. Dzięki takiemu podejściu przygotowywane projekty uwzględniają realne potrzeby biznesu i odpowiadają na podnoszone wyzwania związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Przykładem realnego zmniejszenia obciążeń dla przedsiębiorców jest chociażby wprowadzenie tzw. wakacji składkowych a działań deregulacyjnych – prace legislacyjne, których skutkiem było wejście w życie ustawy dnia 21 maja 2025 r. o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego, a także ustawy z dnia 25 lipca 2025 r. o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych oraz wsparcia przedsiębiorczości. Rozwiązania zawarte w wymienionych ustawach przyczyniły się do konkretnych uproszczeń w zakresie m.in. zasad przeprowadzania kontroli przedsiębiorców, elektroniczacji procesów gospodarczych oraz rozstrzygnięć administracyjnych poprzez m.in. odejście od zasady dwuinstancyjności na rzecz jednoinstancyjności w kilku kolejnych postępowaniach administracyjnych.

Ponadto, w MRiT przygotowany został projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu likwidacji obowiązku dołączania dokumentów dostępnych w prowadzonych elektronicznie rejestrach publicznych (UDER96). Ma on na celu dalsze ograniczenie obciążeń formalnych poprzez uchynienie obowiązku dołączania do pism i wniosków kierowanych do organów administracji publicznej wydruków z rejestru KRS oraz zaświadczeń o wpisie do CEIDG. Projekt był już przedmiotem uzgodnień międzyresortowych, opiniowania i konsultacji publicznych.

Ad 7.

W latach 2023-2026 (I kwartał), podmiotów, które zdecydowały się otworzyć działalność gospodarczą było więcej niż tych, które zdecydowały się na jej wyrejestrowanie (por. Tabela 2) – to jasny sygnał świadczący o możliwościach, jakie daje biznesowi polska gospodarka.

Tabela 2. Liczba nowo zarejestrowanych oraz wyrejestrowanych działalności gospodarczych w Polsce

	2023	2024	2025	I kw. 2026
nowo zarejestrowane	358 434	345 804	344 868	95 155
wyrejestrowane	216 005	207 821	214 540	71 195

Źródło: GUS.

Ad 8.

Zgodnie z wynikami miesięcznego badania koniunktury GUS, które uwzględnia subiektywne oceny sytuacji gospodarczej formułowane przez kadrę zarządzającą przedsiębiorstwami, postrzeganie barier prowadzenia działalności gospodarczej jest zróżnicowane w zależności od branży. Niezależnie od sektora najczęściej wskazywane są wysokie koszty zatrudnienia. W opinii MRiT to znacząca pozycja w wydatkach firm, ale z drugiej strony istotny element transformacji w kierunku gospodarki opartej na wiedzy i stopniowego odejścia od konkurencji niskimi kosztami pracy.

Drugą pod względem częstości wskazań barierą prowadzenia działalności gospodarczej jest niepewność ogólnej sytuacji gospodarczej, która wynika w dużej mierze z uwarunkowań geopolitycznych (m.in. rosyjska inwazja na Ukrainę oraz ataki USA i Izraela na Iran), na które Polska ma ograniczone możliwości wpływu. Z kolei konsekwencje tych wydarzeń wpływają na trzecią z najczęściej wymienianych przez przedsiębiorców barier, tj. koszty materiałów.

Z analiz przeprowadzanych przez Ministerstwo Rozwoju i Technologii oraz podległe instytucje wynika, że obecnie większość barier rozwoju gospodarczego ma charakter strukturalny. Dotychczasowy paradygmat rozwoju pozwolił na szybkie nadrabianie dystansu wobec najbardziej rozwiniętych gospodarek, ale dalszy rozwój wymaga przejścia z modelu imitacyjnego na innowacyjny. Do głównych czynników strukturalnych będących barierami rozwoju polskiej gospodarki zaliczamy m.in. wysokie koszty energii, relatywnie niski poziom innowacyjności, niski poziom inwestycji oraz niedobory kadrowe i lukę kompetencyjną.

Ad 9.

Spółki z udziałem Skarbu Państwa odgrywają istotną rolę w polskiej gospodarce, stanowiąc ważny element strategicznych sektorów, takich jak energetyka, transport, infrastruktura czy sektor finansowy.

Dzięki swojej pozycji kapitałowej oraz znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa przyczyniają się do stabilizacji rynku i realizacji długoterminowych celów gospodarczych kraju. Warto zauważyć, że łączna kapitalizacja notowanych na Giełdzie Papierów Wartościowych spółek, dla których Skarb Państwa jest przedsiębiorcą dominującym w rozumieniu art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, wynosi aktualnie (stan na dzień 23 kwietnia 2026 r.) 546 mld zł. Kapitalizacja ta stanowi ponad 43% wartości indeksu WIG spółek krajowych. W indeksie WIG20, w skład którego wchodzi największe i najbardziej płynne spółki polskiej giełdy, jest 8 podmiotów, a ich udział w wartości indeksu wynosi blisko 60%.

Spółki Skarbu Państwa notowane na rynku regulowanym prowadzą działalność na skalę międzynarodową i są czołowymi przedsiębiorstwami w danym sektorze na rynku Europy Środkowej (np. PKN Orlen) lub całej Unii Europejskiej (np. Grupa Azoty, KGHM). Pomimo niewielkiej liczby spółek o potencjale wpływu na gospodarkę, w niektórych sektorach ich udział przekracza 50% i ich rola jest kluczowa. Najważniejsze z nich to sektor energetyczny, sektor finansowy i sektor wydobywczy.

Przedsiębiorstwa te często uczestniczą w realizacji inwestycji o kluczowym znaczeniu dla rozwoju infrastruktury oraz wzrostu konkurencyjności gospodarki, w tym takich projektów inwestycyjnych, które są obciążone dużym stopniem ryzyka a których nie podjąłby się sektor prywatny z uwagi na różne uwarunkowania (np. oczekiwana stopa zwrotu). Inwestycje te są często realizowane w sektorach wrażliwych dla gospodarki i kluczowych dla całego społeczeństwa, zmniejszając często lukę infrastrukturalną i technologiczną.

Spółki kontrolowane przez państwo mają również duże znaczenie w gospodarce jako pracodawca, zapewniając dużą liczbę miejsc pracy oraz wspierając rozwój regionalny. Ich działalność wpływa również na poziom bezpieczeństwa energetycznego i ekonomicznego Polski (m.in. dostęp do strategicznych surowców i produktów), co ma szczególne znaczenie w warunkach dynamicznych zmian gospodarczych i geopolitycznych.

Warto również zwrócić uwagę, że spółki z udziałem Skarbu Państwa to zazwyczaj duże podmioty dysponujące znaczącym potencjałem organizacyjnym, technologicznym oraz specjalistycznym know-how, co umożliwia im wyznaczanie standardów w poszczególnych branżach. Dzięki skali swojej działalności mogą one również stymulować rozwój mniejszych przedsiębiorstw i poddostawców poprzez tworzenie rozbudowanych łańcuchów dostaw, transfer wiedzy oraz generowanie popytu na usługi i produkty krajowych firm.

Z punktu widzenia krajowej gospodarki istotny jest także wkład fiskalny spółek, obejmujący wpływy z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych, podatku od towarów i usług a także podatków sektorowych i specyficznych, w tym akcyzy oraz podatku od wydobycia niektórych kopalin.

Ad 10.

W najbliższym czasie planowane jest przyjęcie „Strategii Rozwoju Polski do 2035 r.” będącej średniookresową strategią wyznaczającą główne kierunki rozwoju państwa na najbliższą dekadę. Założeniem dokumentu jest poszukiwanie nowej równowagi między konkurencyjnością gospodarki, czyli jej zdolnością do utrzymania wysokiego wzrostu gospodarczego, spójnością społeczną i terytorialną, czyli dbałością o dobrą jakość życia wszystkich obywateli niezależnie od ich miejsca zamieszkania oraz bezpieczeństwem kraju rozumianym nie tylko jako siła militarna, ale także odporność społeczeństwa i instytucji państwa na sytuacje kryzysowe.

Strategia identyfikuje szeroki wachlarz czynników, które w dłuższej perspektywie będą pobudzać polską gospodarkę. W wymiarze ekonomicznym rozwój będzie stymulowany m.in. przez inwestycje, w tym te związane z transformacją cyfrową i energetyczną.

Nakłady na innowacje oraz wykorzystanie zaawansowanych technologii, robotyzacja i automatyzacja produkcji, pozwoli na wzrost produktywności i efektywności w przemyśle, co także zwiększy konkurencyjność gospodarki. Wśród szeregu działań ukierunkowanych

na stałe zwiększanie innowacyjności polskiej gospodarki można wskazać m.in. trwające obecnie prace nad ramową polityką rozwoju ekosystemu startupowego w Polsce do roku 2035, rozwój sieci Ośrodków Innowacji czy też realizację programu Sandbox Plus.

Działania rządu są również skoncentrowane na wzmocnieniu polskiego przemysłu oraz podniesieniu konkurencyjności naszych przedsiębiorstw i całej gospodarki. Przykładem może być opracowywana nowa Strategia Krajowych Inteligentnych Specjalizacji czy też aktywny udział w negocjowaniu rozporządzenia UE ustanawiającego Europejski Fundusz Konkurencyjności oraz prace nad efektywnym systemem wdrażania EFK w Polsce.

Ad 11.

Ministerstwo Rozwoju i Technologii dostrzega pojawiające się opinie o pogorszeniu klimatu inwestycyjnego w Polsce, jednak ocenia je w szerszym kontekście uwarunkowań makroekonomicznych i regionalnych. Spadek aktywności inwestycyjnej obserwowany w ostatnim okresie ma w dużej mierze charakter koniunkturalny i wpisuje się w trendy widoczne w Europie oraz w regionie Europy Środkowo-Wschodniej. W tym kontekście kluczowe znaczenie miało spowolnienie gospodarcze w wielu krajach, napięcia geopolityczne i związana z nimi niepewność, jak również wzrost kosztów energii po agresji Rosji na Ukrainę.

Według dostępnych danych UNCTAD praktycznie wszystkie kraje Europy Wschodniej odnotowały w 2024 r. spadek napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych w ujęciu r/r. Mimo to, Polska z wynikiem 12,7 mld USD zajęła pierwsze miejsce w regionie. Kolejne pod względem napływu BIZ były Czechy (10,2 mld USD), Rumunia (6,2 mld USD) oraz Węgry (5,7 mld USD).

Z kolei według wstępnych danych NBP za 2025 r. wartość BIZ w Polsce wyniosła 61,3 mld zł, co oznacza wzrost o 8,5% w porównaniu z 2024 r. (56,5 mld zł).

Na wysoką dynamikę w napływie nowych projektów inwestycyjnych do Polski wskazują również dane dot. funkcjonowania instrumentów wsparcia inwestycji. Tylko w ramach Polskiej Strefy Inwestycji w 2025 r. wydano 646 decyzji o wsparciu, na deklarowaną wartość inwestycji w wysokości ok. 22 mld zł oraz z deklaracją utworzenia 3 646 nowych miejsc pracy. Porównując dane za okres styczeń-kwiecień 2026 r. do poprzedniego roku, w liczbie projektów z decyzją o wsparciu zanotowano wzrost o 20% podczas gdy deklarowana wartość inwestycji wzrosła o 100%. Powyższe dane wskazują na utrzymujące się duże zainteresowanie inwestowaniem w Polsce.

Ministerstwo Rozwoju i Technologii stale monitoruje uwarunkowania gospodarcze wpływające na atrakcyjność inwestycyjną kraju. Działania te obejmują identyfikację kluczowych czynników decydujących o wyborze Polski jako miejsca lokowania kapitału, co pozwala na systematyczne doskonalenie instrumentów wsparcia oraz kształtowanie polityki sprzyjającej nowym przedsięwzięciom gospodarczym.

Ponadto resort pozostaje w stałym dialogu z przedstawicielami biznesu oraz instytucjami otoczenia inwestycji, co umożliwi bieżącą ocenę trendów rynkowych i oczekiwań przedsiębiorców. Pozyskane w ten sposób informacje służą optymalizacji warunków prowadzenia działalności gospodarczej oraz wzmocnieniu konkurencyjności Polski na arenie międzynarodowej.

W ostatnich latach podjęto szereg działań, które przyczyniły się do tworzenia optymalnych warunków dla rozwoju poziomu inwestycji prywatnych oraz zwiększania atrakcyjności inwestycyjnej kraju. Zintensyfikowano współpracę rządu, instytucji wspierających rozwój gospodarczy kraju (np. Grupa PFR, Polska Strefa Inwestycji) z przedsiębiorcami oraz organizacjami biznesowymi.

Podjęto również działania mające na celu wsparcie przemysłu zbrojeniowego w Polsce, co przyczynia się do wzrostu bezpieczeństwa kraju oraz zapewnia wzrost poziomu inwestycji. Dla przykładu, od 11 lipca 2025 r., w związku ze zmianą rozporządzenia w sprawie pomocy publicznej udzielanej niektórym przedsiębiorcom na realizację nowych inwestycji, możliwe jest udzielanie wsparcia w postaci zwolnienia z podatku dochodowego, na działalność polegającą na produkcji broni, amunicji i materiałów wybuchowych (w ramach Polskiej Strefy Inwestycji).

Rozpoczęto również szereg działań, które mają na celu zwiększenie poziomu inwestycji prywatnych w perspektywie średnio i długoterminowej. Aktualnie MRiT pracuje nad nowelizacją ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji. Proponowane zmiany będą miały na celu zwiększenie atrakcyjności tego instrumentu wśród polskich i zagranicznych przedsiębiorców. Zmiany mają również na celu zwiększenie konkurencyjności gospodarczej Polski, poprzez stymulację napływu nowych projektów inwestycyjnych na terenie całego kraju.

Rozpoczęto także prace legislacyjne nad przyjęciem Programu rozwoju inwestycji w polskiej gospodarce do 2035 roku. Wsparcie w ramach Programu będzie polegało na udzielaniu pomocy publicznej w postaci dotacji na podstawie umowy zawieranej pomiędzy Ministrem a Przedsiębiorcą. Program pozwoli na przyciąganie do kraju najbardziej perspektywicznych i innowacyjnych projektów, przyczyniając się do wzrostu poziomu inwestycji prywatnych.

Ad 12.

Ministerstwo Rozwoju i Technologii dysponuje bieżącymi analizami dotyczącymi ryzyka dla perspektyw rozwoju gospodarczego Polski, w tym w szczególności wykorzystuje oceny i prognozy przygotowywane przez główne międzynarodowe agencje ratingowe, tj. Fitch, Moody's oraz S&P. Aktualnie wszystkie te agencje utrzymują rating Polski na poziomie inwestycyjnym: Fitch ocenia Polskę na poziomie A- / F1 (dla zobowiązań długoterminowych i krótkoterminowych), przy perspektywie negatywnej, S&P na poziomie A- / A-2 dla zobowiązań w walucie obcej oraz A / A-1 w walucie krajowej, z perspektywą stabilną, natomiast Moody's utrzymuje rating na poziomie A2 (z perspektywą negatywną). Oceny te potwierdzają, że polska gospodarka pozostaje stabilna, zdywersyfikowana i odporna na wstrząsy, a jej fundamenty – takie jak członkostwo w UE, duży rynek wewnętrzny oraz wiarygodna polityka makroekonomiczna – są pozytywnie oceniane przez rynki.

Jednocześnie w analizach identyfikowane są czynniki ryzyka, które podlegają stałemu monitoringowi. Do najważniejszych należą utrzymujący się podwyższony deficyt sektora finansów publicznych (w okolicach 6-7% PKB w najbliższych latach) oraz rosnąca relacja długu publicznego do PKB (prognozowana w kierunku ok. 70% PKB w średnim okresie), co związane jest m.in. z wysokimi wydatkami publicznymi, w tym wydatkami na obronność. Wskazywane są również ograniczenia w szybkim przeprowadzeniu konsolidacji fiskalnej

oraz czynniki instytucjonalno-polityczne, które mogą wpływać na tempo wdrażania niektórych działań reformujących.

Należy także pamiętać, że wiele ryzyk identyfikowanych w procesach gospodarczych ma charakter zewnętrzny. Eskalacja napięć geopolitycznych w ostatnich latach (wojny na Ukrainie i na Bliskim Wschodzie, spięcia na linii Tajwan-Chiny, zaostrzenie polityki handlowej przez USA) podnosi niepewność negatywnie przekładając się na procesy ekonomiczne nie tylko w skali regionu, ale całej globalnej gospodarki.

Wśród istotnych wyzwań dla Polski – podobnie jak dla pozostałych państw rozwiniętych, w szczególności europejskich – pozostaje starzenie się społeczeństwa i konieczność dostosowania rynków pracy do zmieniających się warunków.

Polska dostrzega również wyzwania na poziomie UE, które wymagają wspólnego działania. Wśród zadań dla Europy na najbliższe lata należy wskazać m.in. dalszą integrację w ramach jednolitego rynku, szybszą deregulację usprawniającą funkcjonowanie przedsiębiorstwom i pozwalającą na sprawniejsze zarządzanie gospodarcze w UE, czy też wsparcie systemu badań i rozwoju na poziomie ponadnarodowym, w szczególności w zakresie innowacji oraz nowych technologii.

Podkreślenia wymaga jednocześnie, że wskazywane ryzyka występują równoległe z bardzo solidnymi fundamentami gospodarki, które w ocenie agencji ratingowych w istotnym stopniu je równoważą. Polska utrzymuje relatywnie wysokie tempo wzrostu gospodarczego na tle krajów UE oraz dobrą zdolność obsługi zadłużenia. Podsumowując, perspektywy rozwoju gospodarczego Polski pozostają korzystne, a bieżące analizy nie wskazują na zagrożenia dla utrzymania długoterminowej stabilności makroekonomicznej.

Z upoważnienia, z wyrazami szacunku

Michał Jaros

Sekretarz Stanu

/ kwalifikowany podpis elektroniczny /
w Ministerstwie Rozwoju i Technologii